



Kur komuleits rypo? Kur kamoliņš ripo?

Otrdienas vakarā saietā dalībniekus aizkustināja pirmizrāde par saprašanos pēc Ludzas igauņu pasakas *Saimniekmeita un bārene zemzemē* motīviem.

“Bija labi,” uzreiz pēc nonākšanas no skatuves atzina izrādes aktrise un horeogrāfe Arina Buboviča. “Esmu ļoti gandarīta!” pēc izrādes priecīgi teica vājdzirdīgā aktrise Jolanta Znotiņa: “Bija tik daudz skatītāju! Pirms tam domāju – būs tikai daži, jo saietā dalībniekiem gara programma, astoņos vakarā jau būs piekusuši, bet viņi atnāca un pēc izrādes vēl ar mums kopā dejoja!”

Kā stāsta Marika Čerņavska, *Kur kamoliņš ripo?* scenārija autore un režisore, pirmsākumi izrādes idejai meklējami Sandras Vorkales apjomīgajā projektā *Laiks luciem Ludzā*, ko īstenoja Ludzas mākslas skola: “To redzot, arī es iesaistījos. Izlasīju lielo lucu pasaku grāmatu, iepazinos ar fantastisko valodnieku Uldi Balodi, kurš pēta izmirstošās valodas. Un sapratu, ka arī caur izrādi, caur pieminēšanu, caur dziesmu valoda var dzīvot. Iedomāties villaines malu. Mans devums ir vēl viens pavediens, ko varu tajā ievīt, lai piefiksētu šīs vietas identitātē. Ludzā ir lucu pēcteči. Viena no ansambļa *Ilža* dziedātājām atceras,

kā viņas vecmāmiņa dziedāja lucu valodā. Savukārt mana mazā meita Madara tik daudz bija līdzās izrādes tapšanā, ka pirmā dziesma, ko viņa iemācījās, bija lucu valodā. Ierakstīju un aizsūtīju Uldim Balodim ar domu, ka lucu valoda joprojām dzīvo. Par mazas valodas eksistenci ir atbildīgs katrs runātājs. Diez vai būtu iespējams, ka lucu valoda atdzimtu un tiktu dzīvi runāta, bet mēs to joprojām varam ieaust un turēt savā apziņas mustūrā – zināt, ka šīs vietas identitāte ir arī lucu valoda, un tāpēc tā dziesmās skanēja izrādē.”

Uzreiz pēc *Kur kamoliņš ripo?* Mariku sirsnīgi skāva meitenes, viņas skolnieces, ar kurām šīs izrāde tika iestudēta pirmoreiz. Meitenes izauga un vairs negribēja spēlēt, bet Marika saprata, ka stāsts ir pārāk labs, lai to noliktu un aizmirstu. Viņa saka: “Jau sen gribēju izrādi iestudēt profesionāli, un 3x3 saiets Ludzā ar savu tēmu *tautas* bija labs iemesls, lai to pēc trīs gadu pārtraukuma atjaunotu – šīs tas pamainīts un pielabots. Kad iestudēju izrādi pirmoreiz, man pašai tajā lomas nebija, bet šoreiz esmu deviņos tēlos – māte, ābele, vecīņa, tēvocis, stāstniece, uz brīdi ganuzēns, klaču vecene, vēl arī velns un koki.”

Lolita

Par laimeigom beigom

Par laimīgām beigām



Ir vairāki iemesli, kādēļ no visām lucu pasakām izvēlējos iestudēt tieši šo. Gribēju ieaust lucu valodas pavedienu Ludzas identitātē, pati esmu bārene, 15 gadus strādājusi ar nedzirdīgiem bērniem un citiem cilvēkiem ar īpašām vajadzībām.

Iesaistot izrādē vājdzirdīgo Jolantu, tā ieguva vēl vienu slāni – par cieņpilnu attieksmi pret katru, kas ir bijis vai joprojām ir pabērna lomā.

Mana mamma nomira, kad man bija 14 gadi. Arī man bija pamāte un pamātes meita. Nevaru teikt, ka pamāte mani nepieņēma, bet mamma un pamāte bija ļoti atšķirīgas – tā bija *cita drēbe*. Manas attiecības ar pamāti bija smagas, tiku gājusi prom no mājām un intuitīvi sekojusi savam kamolam.

Pagājuši gadi, bet nevaru iedomāties, ka mēs varētu dejojot tā, kā izrādē dejoja māte, meita un pameita. Ar mātes meitu man ir labas attiecības, esam draudzenes. Bet tikai tagad, pēc gadiem, esmu pieņēmusi, ka kaut ko esmu mācījusies arī no pamātes. Varbūt tādēļ visinteresantāk man izrādē bija tēlot pamāti. Es iekāpu viņas korpēs.

Lucu pasakas ir asiņainas. Arī šai oriģinālā bija cits nobeigums – meita tajā nepamodās. Pieliku savu roku un ļāvu mātei un pameitai viņu atmodināt. Kur es spēlētu izrādi par nosistu saimniekmeitu? Kas tādu gribētu skatīties?

Pasakām pietāv laimīgas beigas, bet diez vai dzīvē starp šīm trim sievietēm pati no sevis varētu atgriezties cieņa un vienlīdzība. Tam būtu vajadzīgs laiks. Tomēr ticu, ka savstarpējās attiecības pēc visa pārdzīvotā tiešām varētu mainīties. Pamāte apzinājās, ka tieši pameita parādīja ceļu, kā atgriezt dzīvē pašas bērnu, savukārt pameita, pēc garā ceļa atgriezusies mājās, izkāpa no savas upura lomas un vairs neļāva sev darīt pāri. Tagad viss būs citādi.

Marika Čerņavska,
režisore un aktrise

Dienas rīts

Ko darīsim rīt?

Ceturtdiena, 13. jūlijs

8.00-9.00 Mosties ar smaidu

9.00-9.35 Brokastis

9.40-10.00 Rīta TV

10.10-12.45 Rīta ievirzes

13.00-13.50 Pusdienas

14.00-16.30 Pēcpusdienas ievirzes

16.45-18.45 Pievakares ievirzes.

Apvārsnī Ludzas pilsētas

vidusskolas 1. korpusa spoguļzālē arhitekts Pēteris Blūms.

218. kabinetā Raivis Apsītis ar tēmu *Dīķis kā mazdārziņš.*

Ludzas pilsētas vidusskolas

2. korpusa aktu zālē *Gongu skaņu duša.* Jāpierakstās turpat, kur pievakares ievirzēm.

19.00-19.45 Vakariņas

20.00-22.00 Izrāde 85

Pēc izrādes vakara dziesma un pasaciņa, tad *Dabasu durovu* koncerts.

23.00... – Nīkšana, Danči

Pruota spēlis

Prāta spēles

Otrdienas vakara viktorīna pagāja kā nu kuram – ar smiekliem, skumjām, uzvaras gavilēm par pareizi uzminētu atbildi un izsaucieniem: “Nu mēs taču esam idioti!”

Uzreiz stingri tika ierobežotas iespējas špikot, liekot noslēpt telefonus un citas viedierīces somās. Jautājumi – no mūzikas klasikas līdz ģeogrāfijai un zivju latīniskajiem nosaukumiem. To, ka asociatīvā domāšana vakarā stundās strādā ne labi, ne slikti, bet īpaši, labi parādīja *Kas kopīgs?* jautājumu raunds, kur cepelīniem, pienam, kāļiem, Instrumentu dziesmai *Visa par daudz*, brētliņām, *Dod pieci!* kā kopīgais variants tika saukts: tauta, latviskā virtuve, mielasts, Baltijas ceļš, rasols, pieci elementi, svētki, Reinis Sējāns, Ukraina, labdarība, bet izrādās – Rīgas centrāltirgus!

Evika

Sveicam!

Šodien, **12. jūlijā**, dzimšanas dienu svin Laura Adamane, Indra Major-Dūsele, vārdadienu svin Indriķis Ilo Krūmiņš.

Rīt, **13. jūlijā**, vārdadienu svinēs Margrieta Sirvide.

Lela kūpeīga saimnieceība

Liela kopīga saimniecība

Vai ir skaidri pasakāms, kas vieno tautu? Vai tās būtu asinis? Vai kopīga valoda? Vai ādas krāsa? Par šiem visai modernajiem, bet vienlaikus arī kuteligajiem jautājumiem varēja apspriesties un arī drusku izplēsties Apvārsnī pie lektores Māras Neikenas. Diskusija bija ļoti civilizēta un zinātnē balstīta – kā jau ar profesionālu kultūras un sociālo antropoģi.

Māra Neikena pēta dažādus antropoloģijas zinātnes jautājumus, tāpēc droši var teikt, ka viesošanās 3x3 saietā viņai ir arī zinātniskās intereses apmierināšana. Kas ir antropologs? Cilvēks, kas pēta, ko nozīmē būt cilvēkam. Piemēram, to, kas notiek 3x3, var nosaukt gudros vārdos: tautas atjaunošanās process. Ar tradīcijām, rituāliem, dziesmām un citām 3x3 padarīšanām mēs, kas te esam gadu no gada, veidojam definīciju tam, ko varētu saukt par tautas atjaunošanu. Varbūt izklausās nu jau pārāk sarežģīti pēc nīkšanas un dančiem nogurušam prātam nometnes nedēļas pašā viducī, bet tieši par to Māra mudināja padomāt visus zālē sēdošos – par tautu, kas pēc vienas no definīcijām vienkārši sakot nozīmē – liela kopīga saimniecība.

Vispirms noklausījāmies tādu antropologu uzvārdus, kas kaut ko jau šajā jomā paveikuši. Tā uzzināju, ka piemēram, antropoloģe Merilina Straterna uzskatījusi, ka esot jāpēta nevis *kas es*



esmu, bet *kas es esmu noteiktā laikā un vietā*. Kamēr cits antropologs Klifords Ģircs uzskata, ka *cilvēks ir dzīvnieks, kas iestrēdzis paša austos nozīmju tīklos*. Ko tas varētu nozīmēt? Visticamāk to, ko apliecināja arī praktiskais uzdevums zālē. Vajadzēja sadalīties trijās grupās un uzrakstīt piecas latviešu tautai raksturīgas iezīmes, kas liecina, ka esam viena tauta. Un tad arī sākās karstas diskusijas – vai latvieši ir konservatīvi un atturīgi? Es neesmu – atskan no zāles! Tikmēr citi protestē par to, ka daudziem esot nīķis dalīt latviešus – turienes un šejienes, bet kāpēc tā? Esam taču viena tauta.

Sapratu vienu – zinātnieka laboratorijā jau visu viegli salikt pa plauktiem un nodefinēt, bet dzīvē viss ir citādāk – dzīvē mēs kā viena tauta kaislīgi mīlam, ciešam, ķīdojamies un salabstam. Zinām, par ko esam gatavi cīnīties un arī pret ko. Un tā katru dienu arī bez definīcijas.

Tīna

Tradīciju skreine

Tradīciju lāde

Otrdienas vakarā saietā bērni aizraujoši izzināja latgalisko kodu ielašanās spēlē Tradīciju lāde. Spēli izveidojis Daugavpils vienības nams, kas laipni uzdāvināja šo iespēju 3x3 dalībniekiem.

“Mums ļoti patika! Bija daudz uzdevumu – atrisinot vienu, varēja tikt pie nākamā. Bija jāsavieno vārdi latviski un latgaliski un jāatpazīst senie darbarīki. Bija interesanti uzminēt, kas ar ko jādarā,” stāsta Linda un Millija. Meitenes



ar prieku atceras, kā nevarējušas atvērt spēles koferi, bet tas izrādījies daudz vienkāršāk, nekā sākumā domāja. “Bija vērts piedalīties,” stāsta meitenes.

Ceturtdien no 14 līdz 19 pie skolas, kur ēdam, darbosies Dabas aizsardzības pārvaldes Mobilā klase bērniem. Būs tikpat interesanti!

Lolita

Saieta ģimenes



Bauda zāļu un puķu mandalas.

Ilze Bērziņa pati ir dzīvojusi un mācījusies Ogrē, vēlāk – Ikšķilē, bet nu jau 30 gadus dzīvo ASV. Latvijā viņa dzīvo vasarās – šogad jau sākot no maija. “Vecākā meita Kristīne piedzima Latvijā, bet jaunākā Elīna jau Amerikā. Šeit esmu atbraukusi ar vecākās meitas abiem bērniem, un šis mums ir pirmais saiets Latvijā,” pastāstīja Ilze. Pirms daudziem, daudziem gadiem Ilze ar savām meitām brauca uz 3x3 Garezerā, kur izbaudītas tiešām skaistas un latviskas nedēļas. “Vēl jau nedēļa nav galā, bet, ja jāsaldzina ar ASV, tad man patīk, ka Garezerā bija kompaktāk, dzīvojām mazās mājiņās un viss atradās ap stūri, bet šeit – jāmeklē plašajā teritorijā.”

Ilzes mazbērni Hugo Zemgus un Nora Matilde ir pirmsskolas vecumā un Ludzas 3x3 saietā cenšas iekļauties abās bērnu ievirzēs, kas piederās viņu vecumam. “Tas ir smags darbs – pieskatīt mazbērņus! Zāļu mandalas rīta ieviržu laikā ir vienīgā bauda man pašai,” saka Ilze. Viņa gaida piektdienu, kad uz nometni atbrauks arī meita Kristīne un pārņems stafeti bērnu pieskatīšanā. Tad Ilze ieplānojusi gan apmeklēt iecerēto Politikas ievirzi, uz kuru tika vien pirmdienā, gan izpētīt, kas notiek nīkšanās un dančos.

Esam ārpus ikdienas. Katrīna Kalvāne no Mārupes atbraukusi uz Ludzu ar diviem mazulīšiem – dēlu Martinu Rafalu (10 mēneši) un meitu Eleonoru (4). Viņi visi 3x3 ir pirmo reizi.

“Uz 3x3 man ieteica atbraukt Inese, kura šeit vada Laimes bļodu – rīta ievirzi vecākiem ar maziem bērniem. Piekritu aicinājumam, lai nomainītu šā brīža ikdienas vidi un nonāktu tur, kur varu saņemt kopības sajūtu, piedzīvot ģimeniskumu,” saka Katrīna.

Mazā meita šeit apmeklē mazo bērnu ievirzi, bet Katrīna kopā ar dēliņu dodas uz Laimes bļodu. “Te ir sirsnīga un atbalstoša atmosfēra, visi, ko esmu saietā satikusi, ir tik pretimnākoši! Kopā Laimes bļodā satiekamies kādi seši mazuļi kopā ar kādu no vecākiem – tēti vai mammu.”

Saietā Katrīna plūst un ļaunas notiekošajam, sakot, ka ķer, ko var un neiespringst. “Liels paldies saietā organizētājiem, visu ieviržu vadītājiem un dalībniekiem, jo skaidrs, ka atmosfēru mēs šeit radām paši!”



Navari, kas visu

var. Rīdzinieki Rolli izcīnīja uzvaru Tautu spēlēs Ludzas 3x3, bet savā iepriekšējā saietā Krāslavā ieguva Prāta spēļu uzvarētāju titulu. Uz Ludzu Ivo Rollis un Kristīne Rolle kopā ar saviem bērniem Lindu (16), Leo (14) un Ellu Luīzi (11) atbraukuši vien trīs nedēļas pēc gada, ko aizvadījuši ASV Pitsburgā, kur tētis pētīja, kā valstij izdzīvot krīzē. “Aizbraucām

visa ģimene – bērni gāja skolā, es pusgadu strādāju attālināti, bet pēc tam – darbojos kā brīvprātīgais bērnu skolā,” pastāstīja Kristīne.

Uzvarētāju komandā Navari bija visi istabiņā dzīvojošie, arī Milija no Miniapoles. “Ar Milijas ģimeni iepazīnāties Krāslavā, jo arī toreiz visi dzīvojām vienā istabiņā – arī Milijas mamma un viņas vecākā māsa,” atceras Kristīne. Ludzas saietā Milija viņiem ir kā ceturtais bērns, jo draudzība kopš Krāslavas 3x3 2018. gadā ir turpinājusies. “Kad bijām Amerikā, apciemojām arī Milijas (12) ģimeni tieši Pateicības dienā, latviešu kopienas baznīcā cepām piparkūkas, iepazīnāties ar citiem tautiešiem, jo Pitsburgā, kur dzīvojām, latviešu kopienas nebija.”

“Mūsu pirmais saiets 2016. gadā Saldū atstājis paliekošu iespaidu. Ar Saldus 3x3 Brīvā mikrofonu disku fonā dodamies uz jebkuru saietu, tas ļauj noskaņoties pareizām emocijām,” stāsta Kristīne. Ivo piebilst, ka arī šogad uzreiz pēc gada ārpus Latvijas, 3x3 ir īstā vieta, kur ieplūst, sajūsties uz viena vilņa ar citiem latviešiem un saņemties ar šo zemi.

Saietā abas jaunākās meitenes apmeklē Zīmēt ir viegli, bet pēcpusdienās Ella dodas uz teātra darbnīcu. Ella atzīst: “Man te patīk viss, kas notiek, jo vide šeit liek justies ļoti pieņemtam.” Tikmēr mamma piebilst, ka 3x3 vienīgā problēma ir pušu deficīts dančos, kas traucē kvalitatīvu ik vakara Zagļa norisi.

Ka byutu dzims laukūs, tod ar muola pykuci rūkā

Ja būtu dzimis laukos, tad ar māla pikuci rokās

Mēdz teikt, ka māls ir dievišķa matērija, kas ļoti tieši atspoguļo dzīvi – mīcot vai virpojot mālu, jābūt ļoti pacietīgam un rūpīgam, jo, kad tas izkaltis, visus nelielenumus var lieliski redzēt un kļūdas labot vairs nav iespējams. Ludzas 3x3 saietā ievirzi Darbs ar mālu jeb **Muola suprātkys** vada Ēriks Kudlis.

Skatos uz Ērika ievirzes nosaukumu *Muola suprātkys* un nevaru atcerēties – suprātkys, suprātkys... Kas tas bija? Ņemu talkā Valentīna Lukaševiča latgaliešu-latviešu vārdnīcu un skatos – *suprātka* (*supraga, susprāds, supradka, supretka, susprēde*) – kolektīva vienmuļu, koncentrēšanos neprasošu darbu darīšana. Kā saka pats meistars, darbs ar mālu ir sava veida meditācija.

Ēriks Ludzas J. Soikāna mākslas skolā strādā jau no 1993. gada, kad uz turieni viņu paaicinājis vēl viens Latgales dižgars – Ontons Kūkojs. Ērikam iepaticies tik ļoti, ka strādā tur vēl joprojām. Viņš smeļ – ja viņš būtu dzimis laukos, varētu teikt, ka viņš ir dzimis ar māla pikuci rokās. Bet, tā kā nāk no pilsētas, tad saka – dzimis ar plastilīna gabalu rokā, jo, cik vien sevi atceras, visu laiku ir kaut ko veidojis no plastilīna, un smeļ, ka visbiežāk to darījis tualetē.

Ērika padomi no dzīves

Saglabāt pacietību, izturību un mieru. Esot stresa situācijās, cilvēki jūk prātā un pārdeg.

Latviešu – latgaliešu vārdnīca. Ērika izvēle

Muols – māls

Žbans – krūze

Vāpe – glazūra

Šļompa – līmveidīga masa, podnieki

Guņčs / guņkis – lupatu paklājs

Teliečs – šķivis

Besakūks – ceriņš

Rumka (rjumka) – glāzīte

Pūdars (pūdnīks) – keramiķis

Lepēt – līmēt vai veidot

Plastilīna gabaliņi tikuši slēpti pa visu māju, par ko mamma arī esot aizrādījusi, tādēļ bieži vien ilgi gadījies stundām ilgi sēdēt *pārdomu telpā* un veidot. Kad mamma jautājusi, ko viņš tur tik ilgi darot, Ēriks atbildējis, ka sapņo.

Runojūt par keramikim Latgolā, Ēriks atzeist, ka tiši ite jūs ir vysvai-ra, sevišķi Riezeknis apleicinī – sok, sovā storpā nakonkurej, deļ tam, ka kotram ir sovs unikals rūkroksts. Ēriks nazkod taisiejs daudz svečturu, tok tāt puorsaslieds iz žbanim i rumkom, kas skaidrojams i ar meistara dzeivis atziņom.

5 personīgi jautājumi

1. Kas ir galvenais, strādājot ar mālu?

Pacietība un mīlestība pret šo darbu. Tā ir amatniecība, ar to stāvus bagāts nepaliksi. Diemžēl jāatzīst, ka jaunieši aizvien mazāk interesējas par šo amatu, veco meistaru daudz, mācekļa – gandrīz neviena. Bet man pašam savu dzīvi bez māla grūti iedomāties. Ja aizbraucu kaut kur uz nedēļu, man vajag rokas iebāzt vismaz dubļos, pamīcīt to matēriju. Es esmu arī sapņotājs – man mašīnu nedrīkst vadīt! Es mēģināju, un man tā arī pateica – sapņotājiem pie stūres nav ko darīt.

2. Kura vieta Latgalē noteikti jāredz?

Rāznas ezers ir noteikti jāredz, tās tāles. Rēzekne un Ludza noteikti jāredz. Rēzekne – Latgales sirds, Ludza – ezeru zeme.

3. Kāda pirmā asociācija nāk prātā, domājot par Latgali?

Rāznas ezers! Nu ļoti man viņš ir mīļš. Un Ludzas pilskalns – pasakaini skati, kā citā pasaulē, pat mazliet var apreibt.

4. Kāda latgaliešu dziesma noteikti jāiemācās?

Man vienmēr patīkusi Tuoli dzeivoj muna meiluo, un joprojām nav apņikusi. Vienu brīdi pat biju uzlīcis telefonam kā zvana signālu, lai apņik, bet arī tas neglāba – patīk joprojām.

5. Kas ir atziņa, pie kuras Tu gribētu būt nonācis ātrāk?

Tas, ka strādāt tomēr pārāk daudz nevajag, sevišķi fiziski. Ir tāds teiciens: slinkums jaunībā – veselība vecumdienās. No pieredzes skatoties, tikai aptuveni 20% mūsu skrējiena ir lietderīgi, pārējais pat nodara vairāk ļauna. Pārfrāzējot jau iepriekš teikto saviem vārdiem – laimīgs ir nevis tas, kuram daudz naudas, bet tas, kurš vēl kaut drusciņ var iedzert!

Evika



Ievirzēs

Nūslāpums leidz ceturtdīnai

Noslēpums līdz ceturtdienai

Vai varat nosaukt kaut vienu ievirzi, kurā ievirzes vadītājs saviem dalībniekiem dod absolūtu brīvību? Jā, pareizi! Tā ir Teātra darbnīca "ES/MĒS".

Nu, labi, jau labi. Pavisam absolūta tā brīva varbūt arī nav, lai gan, darbojoties pie Marikas Čerņavskas, tieši tāds iesaists rodas jau pirmajā nodarbībā. Marika liek, nē, drīzāk ļauj, katram izdomāt, pārdomāt un par sevi pastāstīt citiem to, kā katrs sevi sajūt, pie kam liek parādīt to caur kustību, ritmu, savu vārdu, kam jāizskan teju pie katra vingrinājuma. Šādi viņa iepazīstas ar saviem aktieriem, bet aktieri iepazīstas viens ar otru, pat isti nenojaušot, ka jau ar pirmo mirkli ir kļuvuši par skatuves partneriem. Marika neuzkrītoši, bet mērķtiecīgi, papildinot un apaudzējot uzdevumus ar jauniem elementiem, virza audzēkņus arvien vairāk ļauties un uzticēties gan pašam sev, gan citiem, jo tas taču ir viens no galvenajiem noteikumiem, spēlējot teātri. Tie, kas sākumā vēl bikli, nodarbības beigās kļuvuši arvien pārliecinošāki, jo, dodot brīvību, Marika savus aktierus gan atver, gan iedrošina. Te jāņem vērā arī ievirzes aktieru raibais sastāvs un vecuma amplitūda, kas ir gana liela. Varētu būt, ka jaunāko dalībnieku no vecākā šķīr ap 50 gadu starpība.

Bet kur tad slēpjas piesauktā brīvība, ja nodarbība tiek virzīta tik mērķtiecīgi kustīga, skanīga un intensīva? Marika, vienlaikus ļaujot domāt un radīt, visu liek darīt pašiem. Izvēlēties gan ritmu, kurā iekļauties un kuram pakļauties; gan veidot sava vārda tēlu. No vadītājas līdzpaņemto lietu somas, dalībnieki paši izvēlas sev vajadzīgos rekvizītus, āra vidē noskata vietu improvizētai skatuvei un pat iezīmē skatītāju zāli, no kuras pārējie tiek aicināti vērot sagatavoto etižu stāstus. Un arī stāsti ir katra dalībnieka vai dalībnieku grupas brīva izvēle un ļaušanās fantāzijai.

Vai šādi ievirzes nodarbības turpināsies līdz pat nedēļas beigām? Diezin vai. Režisore aktieriem pirmajā nodarbībā atklāj arī kādu viņai pašai doto uzdevumu, taču aktieriem piekordina, ka tas jātur lielā noslēpumā līdz pat ceturtdienai.

Sandra



Muociet attiecībys

Mācēt attiecības

Pie Ako ievirzē mēs pirmajā dienā meklējām drošības sajūtu – izteikt savu viedokli dažādās situācijās un jautājumos.

Sarunājām arī, kāds būs nedēļas plāns. Manuprāt, jebkurš pēc mūsu

dziļajām sarunām padomās un izvērtēs savus paradumus un uzskatus. Ievirzes beigās parunājām par gūtajām izjūtām un ieteikumiem turpmākajai nedēļai. Visi teica, ka patika ievirzes formāts – neviens nebija spiests neko teikt vai turēt sevi, un no ieteikumiem bieži izskatījās, ka jāiet ārā.

Veronika

Asom ašņa radinīki

Esam asins radinieki

To, ka mēs, latvieši, visi esam asinsradinieki, ievirzē Padoms dzimtas koka veidošanā apgalvo ievirzes vadītājs Ilmārs Mežs. Un ne tikai apgalvo, bet pierāda arī matemātiski.

Mums katram ir tēvs un māte, savukārt katram no viņiem atkal ir tēvs un māte, un tā tālāk. Apmēram pirms 75 gadiem, kad dzīvoja mūsu vecmāmiņas un vectēvi, proti, trešajā paaudzē pirms mums, sanāk, ka ikvienam no mums jau ir četri tiešie asinsradinieki. Izklusās ne visai daudz, taču, ejot atpakaļgaitā no paaudzes uz paaudzi, mūsu tiešo radinieku skaits turpina pieaugt ģeometriskā progresijā, līdz kamēr tie mūsu vecvecvecvec..., kas dzīvojuši pirms 200 gadiem, jau sasniedz ciparu 256; pirms 300 gadiem – 4096; pirms 500 gadiem jau pārsniedz miljonu, bet, raugoties uz saviem senčiem, kas šajā saulē dienas vadīja pirms 1500 gadiem, radinieku pulks jau ir tik liels, ka vairs nav neviena latvieša, kas mums nebūtu rada. Iemesls šādai asinsradniecībai ir gauži

vienkāršs. Latviešu pasaulē ir tieši tik daudz, cik ir, un mūsu pusē dzīvojošo kopējais skaits arvien svārstījies ap pāris miljoniem. Te nu gan jāatzīmē, ka ne jau latviešu asinis vien rit mūsu dzīslās. Esam brangi sajaukušies ar tuvākām un tālākām tautām, bet ciparus un matemātiku jau tas nemaina.

Ilmārs Mežs rāda un stāsta, kādi avoti un arhīvu resursi izmantojami, lai izpētītu savas saknes un shematiski sakārtotu radu rakstus vismaz līdz aizpagājušā gadsimta sākumam. Bez oficiālajiem dokumentiem, tādiem ierakstiem un sarakstiem kā Baznīcu grāmatas, Tautas skaitīšanas ieraksti, Mājas grāmatas, pases un citi pētāmie dokumenti, dzimtas sakņu apzināšanai noder arī ļaužu atmiņu stāsti, dienasgrāmatas un pat pirmajā mirklī šķietami nenožīmīgas piezīmes. Pagaidām tas ir tikai ievirzes sākums. Ilmārs Mežs saviem klausītājiem paspēj pastāstīt, ka turpmākajās lekcijās daudz tiks runāts arī par uzvārdiem, to veidošanu un piešķiršanu. Tas, manuprāt, būs interesanti gan retāk dzirdētu uzvārdu valkātājiem, gan Kalniņiem un Bērziņiem.

Sandra

Joki

☺☺☺

Vita Timermane Moora sapulcējusi dziedātājus sestdienas koncertam baznīcā. Viens no viņiem jautā: "Tas nekas, ja es dziedāšu šķībi?" Vita atbild: "Neviens nedzied šķībi. Vienkārši katrs dzied savā mēldiņā."

☺☺☺

Kamēr darba grupa raujas vaiga sviedros, Lauris Cekuls atpūšas mīkstos pēļos palmu ēnā.



☺☺☺

Ir teiciens, ka kurpnieks bez kurpēm. Seno ādas apavu darināšanas ievirzes vadītāja Agrita Krieviņa-Siliņa apliecina, ka tā ir balta patiesība, jo visbiežāk staigā basām kājām.

☺☺☺

Starpdanču aktivitātes.



Zaglis

Otrdienas zaglī uzvarēja Anna Lisa Krūmiņa un Jānis Grūtups.

Ievirzēs Myusu sātā vyss nūteik

Mūsu mājās viss notiek

Visās malās kaut kas top – dzīpari vijas, skali plīst un audums plīvo. Darba pilnas rokas no rīta līdz vakaram.



Pats sākums. Tā top doņu cepure. Māca Sandra, mācās Vineta.



Skalu grozi. Pirms darīt, ir labi jāpadomā!



Lēni un skaisti. Kas zina, nākamā saietā avīze taps kaligrāfiskā smalkumā.



Zīmē viegli. Turklāt ne vien viegli, bet arī klusi un uzmanīgi.



Būs lina kreklis. Vispirms griež, pēc tam šuj un velk mugurā.



Piesieta. Celu jostu audējas vispirms piesien, bet pēc tam viņas pašas piesienas.



Dziedāsim! Mēģinājums sestdienas koncertam baznīcā.



Puķu audēja. Būs smaržīga un koša ziedu mandala.

Redakcijas kontakti

Rūžepu kopj, baro, laista un pieskata Lolita Lūse, Tīna Sidoroviča, Evika Muizniece, Līga Andersone un Madara Kalniņa.

Ja ko redzi vai dzirdi, nāc klāt, rausti aiz piedurknes vai ziņo: Lolita 20245436, lolita.luse@inbox.lv